

INFORMATOR PARAFIALNY

SBOROVÝ ZPRAVODAJ

DUBEN KWIECIEŃ

2020 Rok vyznání
a služby

+420 558 357 215

navsi@sceav.cz

www.enavsi.cz

KARANTÉNNÍ SPECIÁL

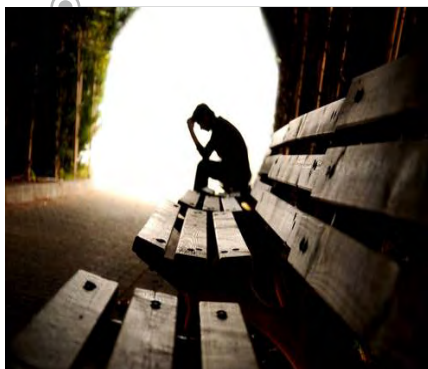
Farní sbor SCEAV v Návsi
Parafia ewangelicka ŚKEAW w Nawsiu

KDO PŘIJDE NA VEČEŘI ?

BEZ-MOC?

Drazí sborovníci, současná pandemie nám ukazuje, že náš svět je nemocný. A nemyslím tím teď jen lidi na nemocničních lůžkách, ke kterým jsem se před nedávnem řadil i já sám, ale ono české slovo ne-moc vystihuje tento stav: opak moci. Dlouho jsme byli opojeni mocí: nejen komunisté si mysleli, že „poručíme větru, dešti“, že vezmeme do své režie přírodu a dějiny, využijeme bezuzdně všechny možnosti, které nám poskytla technika, že se nebudeme ptát, zda všechno, co můžeme (ve smyslu: dokážeme), také můžeme ve smyslu „smíme“ (zda je to morálně přípustné a zodpovědné). Nyní se zdá, že jsme bezmocní.

A tak v situaci, ve které jsme se ocitli mi stále vrtají hlavou slova Joba, která řekl své ženě, když ho v utrpení nabádala, aby zlořečtil Bohu: „Což budeme od Boha přijímat dobré a zlé nebudeme?“ Job 2:10

Priznávám, že se v poslední době pokouším osvojit toto slovo

vírou. Protože po mém soudu tato slova jsou reakcí víry. Je to přece reakce věřícího člověka, který se svému Hospodinu poddává za všech okolností, a nejen při těch dobrých. Je to vědomí toho, že my jsme hlína a on je hrnčíř, a má i v tom všem, co dělá a co se kolem nás děje, svůj záměr.

Věřím tomu, i když má víra je spíš než jistota stálý zápas s pochybností, podobně jak tomu bylo u Joba. Víra, naděje a láska jsou tři křesťanské ctnosti, které jsou nám dány jako dar a úkol, máme je za všech okolností zachovat a rozvíjet. V určitých situacích je to ale úkol poměrně náročný.

V každém případě Jobův příběh je pro mě fascinující. Je to příběh o realitě života ve všech jeho různých dimenzích. A Jób je také autorem dvou z úžasných biblických vyznání, které vám chci připomenout. První se nachází v 19. kapitole a zní takto: „Já vím, že můj Vykupitel je živ a jako poslední se postaví nad prachem. A kdyby mi i kůži sedřeli, ač zbaven masa, uzřím Boha, já ho uzřím, pro mne tu bude, mé oči ho uvidí, ne někdo cizí, mé ledví po tom prahne v mém nitru.“

Toto vyznání vyjadřuje velkou naději. To, co je na Jobovi obdivuhodné, je to, že se nevzdává. Nepovažuje se za poraženého. Ví, že Bůh o něm ví. Job prožívá peklo, ale věří, že ho Bůh z toho všeho dostane. Jobovi šlo hlavně o to světit svůj osud Bohu. Platí to i pro nás. I my bychom měli světit svůj

osud do rukou Pána Boha, ať se děje cokoliv. Bůh je ten, s nímž můžeme překonávat své lidské hranice, je tam, kde my už nemůžeme. Když budeme v koncích, uslyšíme jeho hlas, pocítíme jeho dotek. Objeví se jako přítomný, i když zároveň tajemný Bůh. Existenciální problémy a mnoho otázek nevedou Joba k tomu, aby hledal řešení a východisko jinde než u samotného Boha.

Druhé krásné Jobovo vyznání je svědectvím o setkání s Bohem: „Jen z doslechu o tobě jsem slychal, teď však jsem tě spatřil vlastním okem.“ Jak může znít dnes vyznání ze setkání s živým Bohem? Třeba takto: „Nemohl jsem se spokojit s Bohem z katechetických rozhovorů, z biblických hodin, byl mi nějak cizí. Byl to bůh vypravěče, bůh ze zkušenosti bratra faráře, nebyl to můj bůh. Čekal jsem a věřil jsem, že ty, Bože promluvíš ke mně přímo, že mě navštívíš. A teď moje oči, nad mým očekáváním, tě, Bože, vidí.“

Drazí, když mluvíme o Bohu, naše zkušenosti nikdy nebudou identické. Job je univerzálním příkladem, který zve každého z nás, abychom navázali osobní vztah s Bohem a v něm setrvali za všech okolností.

Přeji každému z nás, aby současnou karanténní dobu prožíval klidně a moudře a abychom byli navzájem solidární. Zakončím opět citátem z Jóba: „Měj se k Bohu důvěrněji, ať užiješ pokoje. Vzejde ti z toho jen užitek“. Jób 22,21.

pastor Roman Raszka

AFRIKA

Uzavření hranic může vést k hladomoru v Africe

Někteří představitelé církví a náboženské humanitární agentury se obávají, že epidemie koronaviru COVID-19 může nepříznivě ovlivnit distribuci humanitární pomoci v některých zaostalých regionech světa. Podle úředníků existuje možnost, že negativní dopady se projeví v blízké době, protože případy narůstají i v konfliktních regionech, kde křesťanské humanitární agentury jsou jedinými, které tam pomáhají.

„Situace se neustále mění a musíme se neustále přizpůsobovat. Uzavření hranic totiž může ovlivnit naši humanitární práci,“ uvedl v rozhovoru pro Světovou radu církví Thorsten Göbel, ředitel programů ACT Alliance z koalice protestantských a pravoslavných církví a církevních organizací zabývajících se humanitární prací.

IZRAEL

Jeruzalém – V reakci na šíření pandemie koronaviru izraelský vrchní rabín vyzval národ, aby se pokořil před Bohem a postil. Rabín David Lau podle CBN News v neděli napsal dopis, v němž žádal obyvatele, aby se do středy do půlnoci modlili a postili za ukončení šířící se pandemie.

„Dobrotivý Bůh poslouchá naše modlitby a odpoví nám a vykoupí nás ze všech tvrdých nařízeních a ve svém velkém milosrdenství zachrání svůj lid Izrael a všechny Jeho děti po celém světě, které to potřebují,“ uvedl. „Obtížné dny ovlivňují celý Izrael a celý svět,“ píše se dále v dokumentu. „V tuto chvíli je na nás, abychom zkoumali svá srdce.“ Izraelci se v těchto dnech modlí u Zdi nářků a žádají Boha, aby odstranil koronavirus z celého světa. Izraelská organizace však varovala, že systém zdravotní péče v pásmu Gazy je již na pokraji kolapsu a uvedla, že země by mohla čelit nedostatku léků a vybavení.

AMERIKA

Kontroverzní pastor na Floridě, který odmítl zrušit své bohoslužby, čímž porušoval omezení kvůli koronaviru, byl v pondělí zatčen místním šerifem. Důvodem k tomuto kroku byl fakt, že kazatel svým konáním ohrožoval životy věřících. Howard-Browne tvrdil, že jeho sbor má nástroje, které mohou zastavit šíření koronaviru a sliboval, že osobně vyléčí z onemocnění celou Floridu.

„Jeho bezohledné ignorování lidského života ohrožovalo stovky lidí v jeho sboru a tisíce obyvatel, kteří s nimi teď přicházejí do kontaktu, jsou v nebezpečí,“ řekl na tiskové konferenci šerif. Po zadržení byl předveden do šerifovy kanceláře, podle záznamů byl propuštěn do 40 minut. Pastor ale pokračoval v organizování bohoslužeb, a dokonce nabídl lidem odvoz do kostela. Howard-Browne na bohoslužbě 15. března povzbudil věřící, aby si potřásli rukama, aby ukázali, že se nebojí koronaviru a slíbili, že jeho sbor „se nikdy nezavře“.

SLEZSKO

Pomůcky pro Slezskou diakonii

[Slezská diakonie](#) [O nás](#) [Služby](#) [Projekty](#) [Podporci nás](#) [Kontakty](#) [Aktuálně](#) [Facebook](#) [Instagram](#) [Twitter](#) [LinkedIn](#) [YouTube](#) [Google](#) [Mapy](#) [Aktuálně](#)

Abychom ochránili naše pracovníky v pobytových a terénních službách a zajistili kvalitní služby, potřebujeme stále jednorázové rukavice a návleky na boty, gumáky a pláštěnky, bezkontaktní teploměry, roušky.

Obracíme se i na Vás s prosbou o pomoc. Sběrná místa, kde od zítra můžete v pondělky a ve čtvrtky vše potřebné pro naše pracovníky v sociálních službách předat, vznikly ve farních sborech SCEAV.

ONLINE PŘENOSY BOHOSLUŽEB

DATUM KONÁNÍ BOHOSLUŽBY	ČAS PREMIÉRY	PROGRAM ZAJIŠTUJE
19.4.2020	10.30	Bystřice
26.4.2020	10.30	Hrádek
3.5.2020	10.30	Písek
10.5.2020	10.30	Návsí
17.5.2020	10.30	Bystřice
24.5.2020	10.30	Hrádek
31.5.2020	10.30	Písek

KDO PŘIJDE NA VEČEŘI ?

V sobotu 14.3. v podvečer se konala jedna zajímavá akce s ještě zajímavějším názvem "Kdo přijde na večeři?". Spočívá v tom, že se sejdou různé skupiny lidí (jednotlivci, páry, rodiny) odlišného věku, ale ze stejného sboru, u někoho doma, a tam spolu povečeří. Akce si klade za cíl seznámit lidi napříč generacemi, kteří se sice potkávají občas v kostele nebo na faře, ale jinak se neznají, běžně se nestýkají. Nese také prvek překvapení, do poslední chvíle hostitelé neví, kdo u nich zazvoní a hosté se to dozvědí těsně předtím. V tomto roce se konala večeře na šesti místech (účastníci měli za úkol se společně vyfotit a poslat nám fotku), všude s pozitivními ohlasy a v dobré náladě! Nezbyývá, než dodat - těšíme se na příště! (M.Czyžová)

OHLASY

14. března jsme měli milou příležitost zúčastnit se poprvé akce *Kdo přijde na večeři*. Jelikož jsme novými členy sboru, velmi jsme se těšili, že budeme mít příležitost se blíže s někým poznat a popovídat si. Na večeři k nám dorazili Hanička a Roman Martynkovi. Náš Marek hosty nejprve vyzkoušel ze všeobecných zeměpisných znalostí, společně jsme si zazpívali a následně povečeřeli. Bylo to moc prima. Michalíková

Ahojky, Skvělá volba, krásný a požehnaný čas prožitý spolu. Díky za zprostředkování. Nešlo se rozejít ani po čtyřech hodinách. Raszkovi

PRAHA

KABINET POTVRDIL PLÁN, PODLE KTERÉHO SE MOHOU OD 24. DUBNA KONAT VEŘEJNÉ BOHOSLUŽBY A NÁBOŽENSKÉ OBŘADY DO 10 OSOB. PREMIÉR ANDREJ BABIŠ JIŽ DŘÍVE UVEDL, ŽE V DALŠÍCH FÁZÍCH VLÁDNÍHO HARMONOGRAMU BY SE MOHLY VEŘEJNÉ BOHOSLUŽBY POSTUPNĚ KONAT VE VĚTŠÍM, ALE STÁLE OMEZENÉM POČTU ÚČASTNÍKŮ.

OD 11. KVĚTNA BY SE SHROMÁŽDĚNÍ V KOSTELE MOHLO ZÚČASTNIT DO 30 LIDÍ, OD 25. KVĚTNA DO 50 LIDÍ, A TO ZA DODRŽENÍ HYGIENICKÝCH PRAVIDEL ČI ROZESTUPŮ PLATNÝCH KVŮLI ŠÍŘENÍ KORONAVIRU. OD 8. ČERVNA BY UŽ AKCE V KOSTELÍCH NEMĚLY BÝT POČTEM ÚČASTNÍKŮ OMEZENY. ROZHODNĚ BUDOU POKRAČOVAT ONLINE PŘENOSY BOHOSLUŽEB, DOKUD VLÁDNÍ OPATŘENÍ POTRVAJÍ." KVŮLI OPATŘENÍM PROTI ŠÍŘENÍ KORONAVIRU SE LETOS SLAVILY VE ZVLÁŠTNÍM REŽIMU VELIKONOCE, HLAVNÍ KŘESŤANSKÉ SVÁTKY. LIDÉ JE TRÁVILI DOMA, SLEDOVALI BOHOSLUŽBY ONLINE A NEMOHLI NAVŠTĚVOVAT CHRÁMY K TRADIČNÍM SETKÁNÍM. O BOHOSLUŽBÁCH V NÁVŠÍ VÁS BUDEME V SOUVISLOSTI S VÝVOJEM SITUACE INFORMOVAT NA FACEBOOKU.

DOPORUČENÍ EKUMENICKÉ RADY CÍRKVÍ K ORGANIZOVÁNÍ VEŘEJNÝCH BOHOSLUŽEB

1) Vyzýváme členské církve, aby v maximální míře respektovaly ustanovení mimořádného opatření a dodržovaly doprovodné požadavky, vyplývající z mimořádného opatření, které se týkají dodržování rozestupu, dezinfekce rukou a kontaktních ploch, ochrany dýchacích cest, apod.

3) Doporučujeme, aby se církve v této fázi uvolňování opatření prozatím zdržely katechetických, pedagogických a podobných aktivit (výuka náboženství, biblické hodiny) a konání farních, presbyteriálních a podobných shromáždění, pokud se tyto nekonají v rámci bohoslužby nebo v přímé souvislosti s bohoslužbou.

4) Doporučujeme, aby i v případě bohoslužebného uzavírání církevních sňatečných obřadů bylo respektováno ustanovení bodu 5 mimořádného opatření, které všechny sňatečné obřady dovoluje pouze za účasti snoubenců, jejich dvou svědků, osoby jednající za orgán oprávněné církve, matrikáře (který v církevním obřadu obvykle nefiguruje) a nejvýše čtyř dalších osob.

Církevní základní škola a mateřská škola Třinec zve všechny příznivce

křesťanského vzdělávání na:

Zápisy

do Mateřských škol

Bez přítomnosti dětí

Žádost o přijetí dítěte posílejte emailem
s elektronickým podpisem nebo poštou.

Formulář žádosti a více informací
na webových stránkách školy.

CMŠ Třinec, sídliště Sosna, Sosnová 367

CMŠ Třinec Lyžbice, Chopinova 463

CMŠ Horní Lištná 10

Možnost osobního předání žádosti
na sekretariátu školy:

Pondělí 4.5. a 11.5.2020

Středa 6.5. a 13.5.2020

na adrese školy

**Třinec, Kaštanová 412
vždy od 8-13 hod.**

Zasílejte v termínu od 4.5. do 15.5.2020

tel: 558 989 733

www.czstrinec.cz

zcstrinecskr@seznam.cz

JAK PROŽÍVÁME KARANTÉNNÍ OBDOBÍ

Neumím šít na stroji. Stejně při péči o děti spíš není prostor na cokoli dalšího, a tak jsem přemýšlela, jak bych asi mohla být ostatním prospěšná v době karantény a napadlo mě, že bychom mohli hodit na papír nějaký ten výlet - protože neumíme ani sedět na zadku doma :-D.

Třeba se někdo inspiruje, pohyb je totiž to nejlepší pro udržení zdravé mysli ... a když ho spojíte i s modlitbou a ztišením, přidá se i zdraví ducha, a samozřejmě také těla.

Cestou můžete třeba děti zkoušet z anglických slovíček. Další výlety najdete na mém facebooku. Tentokrát to byl výšlapek jen tak navečer, vycházeli jsme asi o půl 5, zpátky jsme došli už za tmy.

Auto je třeba nechat u cesty (u zákazu vjezdu) vedoucí od Bystřice Pasek směrem na Karpentnou.

Vydali jsme se kolem domečků, potom doprava do kopce, pořád kolem domků, kde jsme narazili

na chovnou stanici belgických koní - skvělá atrakce pro děti, koníků tam běhalo fakt celkem hodně. Za domy cesta přechází ve zpevněnou lesní, (pozor, u bodu č.3 je křižovatka, odbočit vpravo nahoru, jakoby zpátky!), která vás serpentinou zavede až k seníku (na fotce, bod č.4 v mapě), od kterého je to na vrcholek Skalka už jenom cca 300 metrů po hřebenu

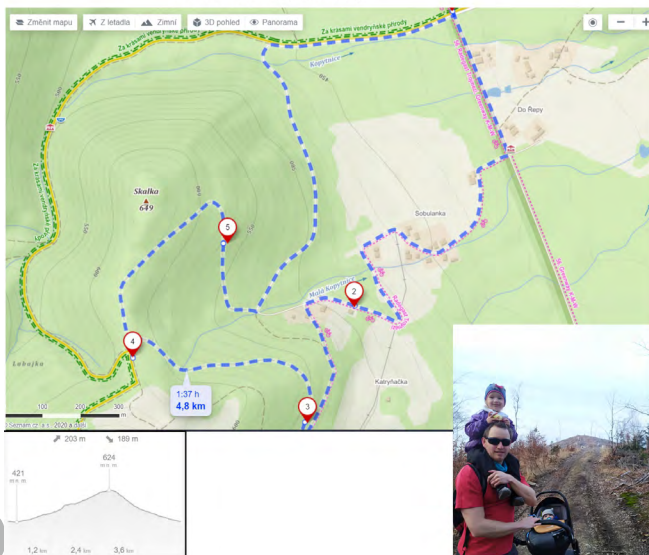
Karanténny výlety ... aneb kde nepotkáte ani nohu (maximálně tak zvířecí :-D)

výlet č.2

SKALKA - nenápadný krásný kopeček před Ostrým

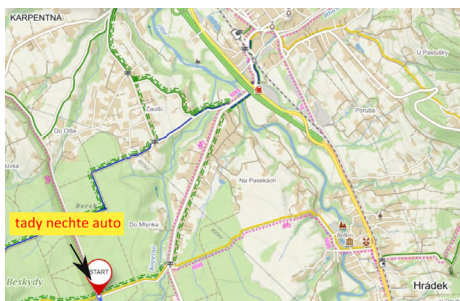
<u>délka:</u>	5.5 km
<u>převýšení:</u>	200 m
<u>čas:</u>	1h 40min (my s 1 kočárkem a holkama 2h 30 min)
<u>terén:</u>	asfaltka, lesní nezpevněná cesta
<u>ideální doba:</u>	duben - listopad
<u>místo:</u>	Košařka (z cesty vedoucí od Bystřice na Pasekách lesem na Karpentnou)

(na vrchol oficiálně nevede cesta, proto ji na mapě nešlo zaznačit). Vrcholek je vykácený (= nádherný výhled na Hrádek, Bystřici, Nýdek), najdete na něm lavičky i ohniště - stojí za to si tam dát minimálně svačinu a kochat se výhledem - nebo třeba odpolední kávičku z termosky :-). Naprosto nenáročná, procházková trasa, dokonce i Michaelka to vyšlapala (ale dolů už se nesla, bylo to večer a bolely ji nožičky :-D). Cestou zpátky jsme to vzali dolů po lesní cestě, kde se kočárkem projet dalo - ale Marečka jsme dost vytřepali :-D. Asi by bylo lepší

jet s kočárkem zpátky stejnou cestou jako nahoru, pěšky paráda.

Další možností je také sejít z vrcholu od seníku (bod 4) doprava, po

žluté značce (ta je opět pro pěší), všechny tři možnosti vás zavedou zpátky k autu. Ať se trasa líbí! (P.S.: určitě se dá výlet zvládnout i na kole!) *Monika Czyžová*

JAK JSEM PROŽILA „KORONAPRÁZDNINY“

Pojem „koronaprázdniny“ se rozšířil u nás na fakultě v den, kdy nám byly oznámeny dva týdny volna. Dnes tento termín používám pouze s ironií v hlase, jelikož prázdninami, se ta karanténa opravdu nazvat nedá.

U nás v Olomouci se události spojené s koronavirem projevily trochu jinak, než u většiny domácností. Zatímco naši známí byli odkázáni na home-office, Radek byl povolán do ještě většího pracovního nasazení. Zatímco jsme sledovali příspěvky celebrit, jak efektivně využít čas k organizaci koupelny, nám přibývalo jak neumytého nádobí, tak nevypraného prádla. A zatímco nám všichni říkali, jak jsou nyní vděční za to, že mohou čas trávit se svou rodinou, my jsme zůstali sami dva – a většinu dne, spíše každý sám, Radek do večera v práci a já do večera u počítače, snažíce se stihnout odevzdat všechnu práci v termínu.

Postupem času jsem si ale začala uvědomovat, za co vše mohu být vděčná. Díky karanténě jsem se naučila vstávat, když jde Radek do práce, čímž se mi naskytl čas zvládat domácí práce, sportovat a především věnovat se každé ráno Bohu. Díky karanténě jsem si uvědomila, jak to Pán Bůh úžasně vymyslel, když dal Radkovi takovou práci. Sami si nedokážeme moc představit, jak by to asi vypadalo, kdyby Radek nemohl do práce a my bychom byli oba celý den zavření v našem bytečku.

Díky karanténě jsem si začala vážit času s rodinou. Dříve jsme jezdili téměř každý týden zpátky na Slezsko a nyní už nám naše rodina chybí (a obzvláštěť hraní si s našimi neteřinkami a synovcem).

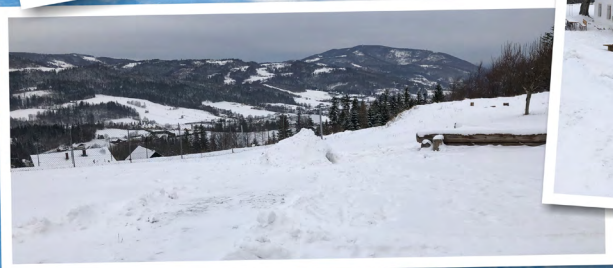
Díky karanténě jsem vděčná za naši moderní dobu, za to, že si v neděli nejen mohou poslechnout bohoslužby, ale také v pátek centrální vysílání dorostů a mládeží. I naše mládež si zorganizovala online-setkání, která nám obzvláštěť všední týdny a umožňují nám alespoň takový kontakt s lidmi. I přesto, že karanténa je v mnohém opravdu náročná a otázka „A co ty teď děláš, když máš tolik VOLNÉHO času?“ mě vždy zvedne ze židle, věřím, že vše se děje z Boží vůle, a již teď vím, jak pozitivní vliv to má na naše životy.

CO MI DALA KARANTÉNA

Byla jsem šťastím bez sebe, když ve škole učitelka prohlásila, že naše výuka je zrušena na dobu neurčitou. Celá naše třída začala tleskat a skákat radostí. To jsme ještě zdaleka netušili, co vše to obnáší a kolik omezení nás ještě čeká. Jsem velice společenský typ, hrozně ráda trávím čas s kamarády. První dny karantény jsem snažela těžce, bylo to velmi náročné. Stále jsem pochodovala z pokoje do pokoje a nevěděla co mám se sebou dělat. Byla jsem zvyklá na úplně jiný režim. Škola, kamarádi a spánek. Trvalo mi asi týden, než jsem si uvědomila jednu zásadní věc, že tady nic není navždy a vše se může během pár minut změnit. Byla jsem vládou nucena zůstat doma, ovšem pro některé to není žádná věda, jenomže já měla s domovem kontakt minimální. Nebavilo mě to tam, nedokázala jsem se něčím zabavit a proto jsem také zameškala hodně učiva. Hodně jsem přemýšlela o situaci, ve které se nyní všichni nacházíme, nevím co přijde, ale jednou věcí jsem si byla jistá, že mám v karanténě hodně času a tak jsem objevila jeho užitečnost. Hodně volného času, času na přemýšlení. Neměla jsem nejlepší známky ve škole, neviděla jsem smysl v tom učit se, věřila jsem si natolik, že jsem si byla jistá, že maturitu nějak zvládnu, přestože tomu učení moc nedám. Jenomže ke všemu co chceme dosáhnout, vede určitá cesta. Začala jsem se kupodivu učit a ejhle, dokonce mě to začalo bavit. Přiznávám, že ani vztahy s rodinou jsem v poslední době neměla nejlepší, avšak díky stráveného času s rodinou doma, jsem postupně mašla cestu i k nim

a došlo mi, jaké štěstí mám, že ji mám. Mám hodného tátu, milou mámu a bráchu. Nikdy jsem si na ně nenašla čas, nechtěla s nimi kamkoli jít a jednoduše trávit s nimi čas. V karanténě, daleko od kamarádů jsem si taktéž uvědomila, že většina času s touto partou byla pouze o pomluvách, nic z toho nemám, když se podívám zpětně. Nemám moc ráda psaní a telefonáty, radši si s člověkem promluvíím osobně. Díky tohoto času jsem vlastně poznala, kdo tu pro mě opravdu je a komu jsem byla dobrá jen tak na promarnění času odpoledne po škole. Začala jsem číst zaprášenou bibli, na kterou jsem dlouhou dobu nenašla čas. Vytáhla jsem si veršik z krabičky výročků, o které jsem pomalu ani nevěděla, že ji mám. A obdržela jsem slovo: 2. Timoteovi 2,22: *Vyhýbej se mladické prudkosti, usiluj o spravedlnost, víru, lásku a pokoj s těmi, kdo vyzývají Pána z čistého srdce.* Díky tomu jsem si uvědomila, že jsem kvůli mládenecké nerozváznosti zanedbala i Pána Boha. Rozhodla jsem se využít čas života jinak a Bůh mě k tomu pomalu vedl a stále mě tomu učí. Začala jsem více číst, cvičit, pomáhat doma, vařit, užívat si čas s blízkými. Začala jsem dělat věci, které pro mě kdysi byly tak trochu ztrátou času. A naopak, věci bez kterých jsem si kdysi nemohla představit život, se pro mě nyní staly nepotřebné k životu. Uvědomila jsem si, že ať už se ve světě kolem nás děje cokoliv, Bůh to má pevně v rukou a má v tom určitě svůj záměr. Uvědomila jsem si, že Bůh tu je vždy pro mě a také našla oporu v mé rodině. Toho všeho jsem si díky karantény doma začala také vážit mnohem víc.

KuBalonka 2020

V termínu od pátku 28. února do neděle 1. března jsme s mládeží strávili požehnaný čas na zimním víkendovém pobytu na Kubalonce.

Sešli jsme se v pátek v 17:00 na faře, abychom se zúčastnili postních bohoslužeb, poté jsme nasedli do aut a vyrazili na cestu na chatu. Ta se nachází na svahu kopce s názvem Kubalonka, který se tyčí nad Vislou. Poté, co jsme přijeli na místo, ubytovali se a povečeřeli,

jsme se shromáždili k večernímu programu, na kterém posloužil slovem pastor Roman Raszka.

Dopoledne druhého dne jsme strávili rozdělení na několik skupin. Jelikož předchozího dne sněžilo, mohli jsme jít na běžky, nebo na lyže. Většina z nás šla však na procházku, kde jsme také zažili mnoho zábavy na sněhu. Odpoledne jsme se opět sešli ke společnému programu, na kterém tentokrát posloužil slovem náš dlouholetý pastor Jan Fojcik. Večer jsme pak ještě jeli auty do aquaparku hotelu Gołębiowski ve Visle.

V neděli dopoledne jsme se sešli ke společnému programu, na kterém jsme si pustili záznam kázání ze sboru v Oldřichovicích. Poté jsme měli volný čas, který jsme trávili různými aktivitami na chatě nebo venku. Odpoledne jsme pak vyrazili zpět na cestu domů.

Celkově byl čas strávený na pobytu velmi požehnaný. Byly to asi jediné tři dny během dlouhého období, kdy byl sníh. Tudíž jsme si mohli užít mnoho zábavy jako na správném zimním pobytu. Protože byl sníh a chata se nachází na kopci se složitou příjezdovou cestou, mnoho aut nemohlo vyjet. Díky Bohu jsme však mohli mít jedno větší auto s pohonem všech kol a s řetězy, kterým jsme všechna zapadlá auta vytáhli.

Jsme vděční za společenství, které máme, a za všechny chvíle, které jsme mohli strávit jako jedna velká rodina.

Dominik Heczko

Drazí návštěví sborovnicí,

dovolte mi, abych vás všechny srdečně pozdravil. Tak rád bych tiskl vaší pravici, osobně popřál Boží vedení a požehnání do

nadcházejících velikonočních svátků, do dnů příštích. Tento krok z pochopitelných důvodů nemůžu udělat, a přesto vás můžu povzbudit Božím slovem.

Před časem zemřel světoznámý švédský režisér Bergman, který natočil film „Sedmá pečeť.“ V něm se nachází zajímavá scéna o smrti. Začíná svítat. Vlny lehce rozbouraného moře dorážejí na skalnatý břeh, kde spí dva muži. Opodál jejich koně zdvihají své hlavy, jako by cítili blížící se nebezpečí. Ti dva spící jsou rytíř a jeho zbrojnoš. Vracejí se do vlasti po patnácti letech z Palestiny, kde bojovali. Rytíř se probudí a vidí tajemnou postavu. „Kdo jsi?“ ptá se. „Já jsem smrt, za chvíli přijdu pro tebe i tvého zbrojnoše.“

Rytíř nabízí smrti partii šachu s podmínkou, že kdo vyhraje, bude žít věčně. Smrt s chladným gestem souhlasí. A tak začala hra o život. Přichází však moment, kdy rytíř pochopil, že nemá žádnou šanci. Velmi rozhněván, shazuje všechny figurky a ptá se smrti: „Proč jsi mě oklamala? Měla jsi hned říci, že nad tebou nelze zvítězit.“

Kolik lidí zastává tentýž názor, že není pomoci, že nad smrtí nelze zvítězit. Propadají smutku, skepsi a beznaději. U křesťanů tomu tak být nemusí. My víme, že smrt hru o život přece jen prohrála. Prohrála ji s jediným, a to s Ježíšem Kristem. Proto se mohl apoštol Pavel zeptat, jak čteme v 1 Korintským 15, 55: „Smrti, kde je tvé vítězství? Kde je smrti tvůj bodec? A na jiném místě dodává „...ten, kdo vzkřísil z mrtvých Ježíše, s Ježíšem vzkřísí i nás.“

To je naše naděje! Napříč nejistotám současného světa máme pevný bod ve vzkříšení Ježíše Krista. Pevný bod naší víry, kterou můžeme spolu se svými blízkými žít každý den. Víry, která se projevuje poslušností a následováním.

Postavme se i my do běhu víry svými skutky, svými životy a následně i svým osobním vyznáním. Tento svět potřebuje vidět křesťanství v praxi. Manželé, kteří se navzájem milují, a obětují se pro své děti. Muže, kteří nemyslí a nehovoří jen sami o sobě, ale o Kristu a Jeho slávě. Kteří milují a kteří se dokážou postavit za své ženy, za své děti. Ženy, které stojí při svých manželech, které ve svých rodinách přinášejí svými jedinečnými dary chválu Pánu Bohu. Ty, kteří na pracovištích, nejrůznějších řídicích funkcích, mají pevné morální zásady a žijí příkladným manželským a rodinným životem. Studenty, jež nepodvádějí, ale radostně vyznávají víru v toho nejlepšího učitele.

Žijme radostí prázdného hrobu, převezměme štafetu víry v ukřižovaného a vzkříšeného Ježíše Krista. Dej nám k tomu Pane, dostatek radosti a pokoje! Amen.

pastor Jan Fojcik

Světový den modliteb za Zimbabwe

Prvního dne měsíce března jsme se sešli na pravidelné biblické hodině u neobyčejného tématu, jako vždy. Tato biblická hodina byla celá v duchu Zimbabwe, od fotek, přes výzdobu, modlitby až po občerstvení. Začali jsme společnou modlitbou. Vedení celé biblické hodiny bylo již předem připraveno ženami výboru Světového dne modliteb ze Zimbabwe. Program byl zajímavý, překládaný jejich písněmi. Byla to docela výzva, vše vyzpívat a nezaplést si jazyk. Mezi písněmi se četly speciální modlitby, přičemž jsme všichni společně odpovídali. Program byl pro všechny hosty předtištěný. Ženy z našeho sboru se střídaly a četly jej, kromě toho nám také připravily jídlo podle Zimbabwejských receptur. Občerstvení bylo vynikající, ale dost o jídle. Ještě chceme vzpomenout dopis ze Zimbabwe, který

nám docela tamní velmi situaci. Mohli jsme fotografie této Pozvaným hostem Szkanderová, která fotky provedla a i jednu sestru, jako velvyslankyně mohla nám

otevřel oči k obtížné politické také shlédnout překrásné země. byla Halina nás prezentací jelikož znala blíže která pracovala v této zemi, zprostředkované

skrze její zážitky přiblížit tamější život. Všichni jsme byli od začátku až do konce opravdu vtažení všemi smysly do tématu. Chvillemi jsme zapomněli na naše malinkaté problémy a náš omezený svět a mohli myslet také na někoho jiného, na lidi, které neznáme, kteří žijí úplně jinak, mají úplně jiné starosti někde stovky kilometrů daleko v Africe. Mohli jsme být na malou chvíli pohnutí soucitem a spojení svými myšlenkami a prosbami směrem k Zimbabwe. Zakončili jsme tuto biblickou hodinu právě modlitbami, jak jinak než přímluvnými modlitbami za Zimbabwe.

Dorota Cibulec

JAN AMOS KOMENSKÝ V DOBÁCH EPIDEMIÍ

Za svůj život zažil Jan Amos Komenský nejméně tři morové rány neboli epidemie. Ve dvanácti letech mu krátce po sobě zemřeli oba rodiče a dvě sestry, zřejmě v důsledku moru. Ujala se ho teta Zuzana Nohálová ze Strážnice. Později Komenský napsal knihu *O sirobě*, kde ukazuje, jak je možné se vyrovnat se ztrátami blízkých.

V roce 1622 během moru zemřela Komenskému milovaná žena Magdaléna a dvě děti, z nichž malého synka Komenský ani neviděl, protože po bitvě na Bílé hoře se musel ukrývat před pronásledovateli. Nevíme, zda si jeho žena ještě přečetla malou knížku, kterou pro ni s láskou napsal: *Přemýšlování o křesťanské dokonalosti*, kde ji ve věnování oslovuje: „Klenote můj, po Pánu Bohu nejdražší...“

V tomto období osobní i národní tragédie Komenský nachází útěchu v Bibli a osobním vztahu s Bohem. Dokonce lze říci, že se z depresí, kterým propadl, „vypsal“. V období několika let napsal deset spisů, jimž se začalo říkat *útěšné*. Jsou to krásné knihy, v nichž Komenský ukazuje, jak si uprostřed zmatků a životních bouří udržet pokoj. Co Komenskému pomohlo vyrovnat se se ztrátou ženy, dětí, zaměstnání, bezpečí domova a vlasti?

V listu Montanovi to popisuje takto: „Když temnoty zhoustly a zdálo se, že už není naděje na lidskou pomoc ani radu, byl jsem zmítán úzkostmi bez konce a volal jsem v hluboké noci (kterou jsem s několika předešlými prožil beze spánku) k Bohu s velkou naléhavostí. Vstal jsem a začal si číst Bibli a modlil se, aby mi Bůh neodepřel svou duchovní útěchu, když už žádná lidská nestačí. Namátkou jsem v Bibli otevřel proroka Izajáše a se vzdycháním jsem četl dál a dál. Když jsem pocítil, že se zármutek rozptyluje, popadl jsem pero a své předešlé úzkosti a všechny Boží protiléký začal zapisovat.“

Vidíme, že Komenský našel útěchu v Boží přítomnosti. A tuto útěchu pak skrze knihy předával dalším, kteří byli podobně postiženi. Skrze víru v Ježíše Krista prožil osvobození z úzkostí, od strachu ze smrti, od obav z budoucnosti a stal se účinným povzbuzením pro mnoho generací Čechů až dodnes. Ještě uvidíme, jak se člověk, který kvůli moru přišel o rodiče, sourozence, ženu i své děti, dokázal postavit dalšímu moru beze strachu z nakažení. Ještě dříve se však podívejme na to, jakou radu nám Komenský dává.

Rok po smrti milované ženy, v dobách nejistoty a ukrývání po různých místech, píše svou nejnámější knihu *Labyrint světa a ráj srdce*. Co nám v tomto alegorickém příběhu říká? To opět v listu Montanovi objasňuje: „Podobně byla v roce 1623 sepsána kniha velice užitečného obsahu s názvem *Labyrint světa a ráj srdce*, která líčí bloudění a motání, marnosti a strádání všech lidí (každého věku, pohlaví, postavení, zaměstnání i hodnosti). Živými barvami pomocí rozmanitých symbolů se tam vykresluje, že nikde není žádný skutečný pokoj, dokud člověk nevpustí do svého srdce Krista a nespojí se s ním oboustranným a neporušitelným poutem lásky.“

Podobenství labyrintu, v němž lidé bloudí, používá Komenský i v jiných svých dílech. Například v knize *Hlubina bezpečnosti* výstižně popisuje, že hlavním problémem lidí je samosvojnost – člověk chce být sám svým pánem, svým vůdcem, rádcem i bohem. Důsledkem tohoto postoje je zamotání se v labyrintech a zoufalé bloudění. Když už si člověk uvědomí, že zabloudil, stále hledá jiné cesty z labyrintu než tu jedinou, kterou mu ukazuje Bůh. To Komenský nazývá jinudostí. A konečně popisuje stav odevzdanosti, kdy se člověk rozhodne poslechnout radu Boží a nechá se ze všech motanin vyvést. Skutečné bezpečí a štěstí člověk najde jen ve středu všech věcí, to je v Bohu.

Nakonec musel Komenský svoji vlast opustit, protože byl knězem Jednoty bratrské a ta byla postavena mimo zákon. Jediné dovolené náboženství bylo katolické. Odchází ze země v lednu 1628 a se svojí novou ženou Dorotou se usidlují v polském Lešně. Tam již v roce 1631 vypukne během války mor a nastává kritická situace. Lidé umírají ve velkém a nákaza se hromadně šíří. Nakažení lidé jsou ode všech opuštěni. Poláci a Němci tam žijící nechávají své sousedy umírat bez pomoci, někdy dokonce domy s umírajícími zapálí nebo nakažené vyženou do polí a lesů. Zemřelé buď vůbec nepochovávají, nebo jen někde zahrabou, takže psi je zase vyhrabávají a tak se nákaza šíří ještě více.

Češi, kteří tam žili, byli většinou příslušníky Jednoty bratrské, a jejich víra jim takové jednání nedovolovala. O nemocné a umírající se starali, ačkoli byli pro tuto službu nenáviděni. Komenský neváhá a hned píše knihu *Zpráva kratičká o morním nakažení*, kde vysvětluje, proč a jak je třeba o nemocné pečovat. Knihu napsal nejdříve německy a ještě téhož roku byla vydána v Poznani.

O umírající Komenský pečoval a nákazy se nebál. Když uvážíme, že mu mor vzal rodiče, sestry, ženu i vlastní děti, je obdivuhodné, jakou odvahu, víru, statečnost a lásku v sobě měl.

Nebyl to však on sám, byl to Bůh, který mu v těžkých dobách dával sílu a vytrvalost. Skutečné odpočinutí ode všech strachů a starostí našel v Ježíši Kristu, kterého osobně poznal.

Dnes zažíváme podobné situace, do nichž se dostal Komenský. Jeho rady mohou být i dnes užitečné. Pokud zažíváte úzkosti, strachy, využijte Komenského rady. A jestli nevíte jak na to, můžete využít pomoci křesťanů, kteří zakusili podobné setkání s Bohem jako Jan Amos Komenský.

Ježíš řekl:

„Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny a já vám dám odpočinutí.“ Matoušovo evangelium 11,28.

„Hle, stojím přede dveřmi a tluču; zaslechne-li kdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu a budu s ním večeřet a on se mnou.“ Zjevení Janovo 3,20

RECEPT

Vanilková panna cotta s malinovou omáčkou

Ingredience

2 lžičky jemně mleté želatiny (máme vyzkoušenou Dr. Oetker)
500 ml smetany ke šlehání (klidně použijte 2 kelímky, tj. 400 ml, 40% smetany + 100 ml vody)

40 g moučkového cukru, prosátého (nebo krupicového)

1 vanilkový lusk, rozpůlený a vyškrábaný (včetně dřeneš)

rostlinný olej na vytření formiček

NA OMÁČKU: 200 g malin, cukr podle chuti

Příprava jídla

1. Do mísičky dejte 2 lžičky vody a vsypte želatinu. Nechte pět minut stát, aby želatina vodu absorbovala. Čtyři (plastové) formičky, skleničky nebo hrnečky o objemu 125 ml velmi jemně vymažte olejem. Smetanu vlijte do rendlíku spolu s cukrem a vanilkou a zahřívejte na středním plameni. Za občasných promíchání nechte přijít k varu. Přidejte želatinu a minutu až dvě povařte, aby se želatina rozpustila.

2. Směs přecedte a vlijte do vymazaných formiček. Dejte na 4–6 hodin chladit, aby se zpevnily. Pět minut před podáváním vyndejte z lednice a vyklopte. Maliny svařte (nebo jen rozmačkejte) s cukrem, vychlaďte a podávejte k panna cottě.

NĚCO NAVÍC

Pokud chcete panna cotty připravit dvojnásobné množství najednou, nedávejte želatiny dvojnásobné množství, ale jen jedenapůlnásobek (tj. 3 lžičky).

Člověk míní, Pán Bůh mění

Určitě každý z nás zná toto přísloví..., ten kdo ho vymyslel zřejmě neprožil situaci karantény, přesto to vystihl náramně. Jak často míníme, plánujeme a On to dokáže v okamžiku změnit. To jsem si mohl uvědomit uprostřed koronavirové krize, kdy jsem jednoho dne letmo pohlédl do diáře, ve kterém jsem měl na nejbližší víkend velkými písmeny zaznačené setkání skupinkových vedoucích, setkání s br. Pavlem Vopáleckým ohledně evangelizačních aktivit „Mosty k lidem“, konference Křesťan za katedrou, koncert CZKW + Slezanu v našem náveském kostele, setkání Awany, dorostu, mládeže...a nic z toho se nekonalo. Vše bylo jinak!

A přesto jsme díky Boží milosti mohli prožít mnohé jiné věci. Jinak a přesto opravdově, upřímně, pokorně. Online bohoslužby, online přenosy pro mladé, pro děti. Ve svých rodinách jsme mohli slavit svátost Večeře Páně. Ano, chybělo nám společenství s dalšími členy sboru, mohli jsme však mít společenství se svými nejbližšími, především pak hluboké společenství s našim Pánem. Celkem této příležitosti využilo 48 domácností našeho sboru, 140 sborovníků. Za to patří našemu Pánu obrovský dík!

Z jeho milosti se můžeme online setkávat s konfirmandy, dorostem, mládeží. Této příležitosti využili i některé sborové skupinky.

Za zvýšených bezpečnostních opatření, vždy jedna osoba samostatně, jsme mohli zvládnout mnohé dokončovací práce v kostele a také Emausu. Jen namátkou – nátěr všech lavic pavlačí kostela, nátěr podlahy u varhan, zhotovení dřevěných dveří do kostela, vyhotovení nerezového zábradlí na schodišti u varhan, ukončení dřevěných obkladů, vyhotovení skříňky na zpěvníky, dokončovací lišty na podlaze kostela, úklid prostoru garáží a také výmalba celého sborového domu Emaus a mnohé další.

Osobně jsem také velmi vděčný za spolupráci s naší náveskou obcí. Jednou z aktuálních a velmi potřebných aktivit je šití roušek, kterých je stále nedostatek. Na faře bylo vytvořeno odběrové a výdejní místo, kde mohou lidé roušky přinášet a také si vyzvednout nové. Jen na potřeby Slezské diakonie jsme takto mohli přispět zhruba 800 rouškami.

Pán Bůh některé dveře zavřel, současně však další otevřel. Smíme vědět, že: „Všechno napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha, kdo jsou povoláni podle jeho rozhodnutí.“ (Římanům 8,28) Ať vás sám Pán provází a napomáhá k dobrému!

pastor Jan Fojcik

Nové dveře do kostela

Nová polička na kancionály

Výmalba Emaus

OKÉNKO PRO DĚTI

BAREVNÁ SKLÍČKA

Jednoho dne opustila sklárnu. Pracovníci s nimi zacházeli velmi opatrně. Bylo to deset barevných skleněných tabulí. Tmavě modré, světle modré, zelené, oranžové, žluté, červené a fialové sklo.

„Viděli jste, jak nás respektují?“ zvolalo hrdě sklo. „Určitě patříme k nejcennějším věcem na světě.“ - pomyslelo si žluté. „Samozřejmě jsme nejlepší z nejlepších!“ - vykřiklo červené sklo. „Jsme barva krve, života, boje!“ „Červené se vždy považuje za zvláštní,“ zamumlalo zelené sklo. „Jsou to jen nafoukanci,“ - dodaly všechny odstíny modré.

Skla byla naložena na dopravní pás. Ocitla se v obrovské hale plné pilných pracovníků. Jeden z nich vzal první sklo, tmavě modré a nakreslil na ně různé podivné čáry. Potom vzal stejný muž ostrý nástroj a začal rozřezávat sklo na kousky různých rozměrů. „Ne! Nežež mě!“, - zoufale se bránilo tmavě modré sklo. Zbytek jeho kamarádů začalo plakat...

„Rozdělí nás tady na kousky! Pojďme utéct!“ - volalo červené sklo. Ale nic naplat, jedno po druhém bylo rozřezáno.

Pouze fialové sklo se nenápadně skrylo za šatní skříň.

Mezitím pracovníci shromáždili kousky skla a pečlivě je uspořádali na velký stůl. Jeden červený kus přišel do kontaktu se žlutým a hned se začaly hádat. „Nechci s ním být!“, protestovaly současně. Modré kousky zase kritizovaly zelené: „Držte se od nás dál!“

Dělníci však nevěnovali pozornost jejich rozhořčení a nalili horké proudy roztaveného olova mezi barevná sklíčka, která tak byla trvale spojovala ve velké kousky skla. Tentokrát kusy barevného skla neměly ani sílu protestovat. Nakonec se všechny ocitly v tmavém výklenku.

Jsme tady všichni stejní: šedí a bledí. „Tohle je život,“ filozofoval žlutý kousek. Chvilí si unaveně povídali, dokud neusnuli.

Když se ráno vzbudili, sluneční paprsky zářily skrze ně. Sklíčka poté zaslechla výkřik plný nadšení: „Ooooo!“

S úžasem před sebou spatřila dav lidí, kteří měli oči dokořán obdivem. Kousky skla se teď dívaly do očí těchto lidí a uviděly v nich samy sebe. V úžasu ztichly. Staly se nádherným, mnohobarevným vitrážovým oknem, které mezi dětmi zobrazovalo usmávajícího se Pána Ježíše. Sluneční světlo, které je zaplavilo, zvýraznilo každou barvu v celé své intenzitě.

„Ach, to je bomba!“ vykřikly červené kousky skla. „Opravdu, všem dohromady nám to moc sluší,“ odpovědělo modré. Máš pravdu, bratře,“ zvolal jeden ze žlutých kousků. Nikdy nikoho nazývali „bratrem“.

Kousky skla ve svých malých barevných srdcích nakonec procitly štěstí a spokojenost. Společně pochopily důvod, proč byly stvořeny.

A fialové sklo? O několik měsíců později jej našli za šatní skříňí. Bylo pokryto prachem a nevěděli, co s ním dělat, proto ho dělníci hodili do popelnice.

Nezapomeňte, rozdíl nás obohacují...

Bruno Ferrero

